

**ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΣΕΒ ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΗΝ ΕΝΩΣΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ**

23 Απριλίου 2007

Κυρίες και κύριοι,

Με αφορμή την πρόσφατη επέτειο των 50 χρόνων της, η Ευρωπαϊκή Ένωση γιόρτασε τα μέχρι σήμερα επιτεύγματά της, που είναι πράγματι εντυπωσιακά: Η Ε.Ε. μετεξελίσσεται σταθερά από έναν χώρο οικονομικής συνεργασίας σε μία δημοκρατική ένωση κρατών και πολιτών, που προωθεί την ευημερία και την κοινωνική πρόνοια. Ταυτόχρονα, η Ευρώπη επιβεβαιώνει τη βούλησή της να υπερβεί τα θεσμικά αδιέξοδα και να δώσει νέα ώθηση στην εξελικτική πορεία της.

Ο επιχειρηματικός κόσμος, τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρώπη, ήταν πάντα στο προσκήνιο της Ευρωπαϊκής προσπάθειας. Κι ενώ η ενιαία πολιτική Ευρώπη βραδυπορεί, ο επιχειρηματικός κόσμος έχει, ήδη, δημιουργήσει τη δική του ενωμένη Ευρώπη: υπόκειται σε κοινούς κανόνες για τον ανταγωνισμό, ακολουθεί κοινές μορφές οργάνωσης και διοίκησης, κινείται με κοινές επιδιώξεις και έχει καταργήσει τα εθνικά γεωγραφικά σύνορα σε μεγαλύτερο βαθμό από κάθε άλλη κοινωνική ομάδα μέσα στην Ευρώπη. Ο ρόλος της επιχειρηματικότητας στην Ευρώπη είναι έτσι αναγνωρισμένος και η συνεισφορά του ευπρόσδεκτη και ευνοούμενη.

Η Ευρωπαϊκή Ελλάδα του 2007 είναι ένας ενεργός εταίρος στην Ε.Ε., μία υπολογίσιμη δύναμη στη Ν.Α. Ευρώπη και στη Μεσόγειο και μία ισχυρή οικονομία στα Βαλκάνια. Ως χώρα, αντιμετωπίζουμε τα εξωγενή προβλήματα με σωφροσύνη και συνέπεια στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής συνεργασίας και της διεθνούς νομιμότητας. Τα ενδογενή, σε πλαίσιο δημοκρατικής ομαλότητας και πολιτικής σταθερότητας.

Το ίδιο το κράτος επιχειρεί σε κάποιο βαθμό να περιορίσει τον όγκο του και την παρεμβατικότητα του. Στον οικονομικό, ιδιαίτερα, τομέα προσπάθειες ετών φαίνονται να αποδίδουν. Οι υποδομές επεκτείνονται και εκσυγχρονίζονται. Η δημοσιονομική εικόνα είναι φανερά βελτιωμένη. Το ισχύον φορολογικό καθεστώς είναι λιγότερο επαχθές και περισσότερο σταθερό. Οι επενδύσεις τρέχουν με υψηλούς ρυθμούς. Η ανεργία εμφανίζει σημάδια μείωσης. Ο πληθωρισμός διατηρείται σε ελεγχόμενα επίπεδα. Το χρηματιστήριο δείχνει έναν ιδιαίτερο δυναμισμό και η εισροή ξένων κεφαλαίων αυξάνεται.

Ο επιχειρηματικός κόσμος, στην Ελλάδα, είναι στο προσκήνιο αυτής της προσπάθειας. Και όπως η κάθε κυβέρνηση δικαιούται να πάρει τα εύσημα από τα καλά αποτελέσματα, αφού από εκείνη υπάρχει απαίτηση για δράση, έτσι και ο επιχειρηματικός κόσμος δικαιούται να γράψει στο ενεργητικό του τη δική του συμβολή σ' αυτήν την πρόοδο, ιδίως σε μία χώρα σαν την Ελλάδα, όπου ο ρόλος του συχνά είτε υποτιμάται είτε δεν αναγνωρίζεται.

Διαχρονικά λοιπόν, προοδεύουμε. Πρέπει, άραγε, να είμαστε ικανοποιημένοι και αισιόδοξοι; Σαφώς, κάθε διάθεση μεμψιμοιρίας θα αδικούσε τα όσα επιτελούνται. Ωστόσο, οι πιο συνειδητοποιημένοι πολίτες και κοινωνικές ομάδες δικαιούνται –και οφείλουν– να αντιμετωπίζουν την πορεία του τόπου με περισκεψη.

Με απλά λόγια, το πρόβλημα είναι πως τα πολλά που έγιναν και γίνονται δεν επαρκούν. Υστερούμε, έτσι, μόνιμα στη διεθνή κατάταξη αναφορικά με όλους σχεδόν τους δείκτες της ανταγωνιστικότητας, του δυναμισμού, της καινοτομίας, της ποιότητας ζωής. Η εθνική μας αισιοδοξία έγκειται στο γεγονός ότι συνεχώς προοδεύουμε. Η ανησυχία μας στη σύγκριση της δικής μας πορείας και ταχύτητας με αυτές των άλλων χωρών του ευρωπαϊκού –κι όχι μόνο– περιγυρου. Και εμείς στον επιχειρηματικό κόσμο, που είμαστε αναγκαστικά περισσότερο εξωστρεφείς και περισσότερο εκτεθειμένοι στις εξελίξεις του κόσμου γύρω μας, διαπιστώνουμε πολύ συχνά, με πικρία, τη διεθνή εντύπωση για αυτή μας την υστέρηση.

Κυρίες και κύριοι,

Οι δείκτες που περιγράφουν την πορεία μας δεν αφήνουν περιθώρια εφησυχασμού. Αντιμέτωποι με τις σύγχρονες προκλήσεις, έχουμε την τάση να καταφεύγουμε στην αναβλητικότητα και στις υπεκφυγές. Μέσα σ' ένα ευρωπαϊκό και παγκόσμιο περιβάλλον που διαρκώς μεταλλάσσεται και που απαιτεί το ίδιο απ' όλους τους παίκτες, μικρούς και μεγάλους, η Ελλάδα προσπαθεί να τρέξει με βαρίδια στα πόδια:

- Ένα κράτος – Λεβιάθαν που στο ιστορικό παρελθόν αποτέλεσε πράγματι τον κύριο μοχλό της ανάπτυξης, αλλά που σήμερα, δεν διαθέτει ούτε τους αναγκαίους πόρους, ούτε την έμπνευση, ούτε τον δυναμισμό για να ανταποκριθεί στις σύγχρονες απαιτήσεις. Αντίθετα, διατηρεί την οικονομία σ' ένα θανάσιμο εναγκαλισμό που αποτελεί την κύρια τροχοπέδη της αναγκαίας αλλαγής.
- Μία αστική τάξη, μεταπρατικού χαρακτήρα, το παρελθόν της οποίας βαραίνει στη σημερινή ανεπάρκεια αποταμιευτικών πόρων, που θα μπορούσαν να στηρίξουν τους υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης που απαιτεί η πραγματική σύγκλιση με την Ε.Ε. των 25 μελών.
- Μία επιχειρηματική τάξη που, πρόσφατα, μόλις άρχισε να επιδεικνύει έμπρακτα αίσθημα κοινωνικής ευθύνης και συμπεριφορά καλού εταιρικού πολίτη. Δεν έχει, έτσι, προλάβει να πείσει την κοινωνία για τις προθέσεις της, για τον πρωταγωνιστικό ρόλο της στην παραγωγή

πλούτου, για την ικανότητά της να συμπληρώσει τις πιο έκδηλες ελλείψεις του κοινωνικού κράτους.

- Μία υπερτροφία των κομματικών μηχανισμών στο σύνολο της κοινωνίας, έτσι ώστε η κάθε σχεδόν εκδήλωση, η κάθε πρωτοβουλία, η κάθε καινοτομία να υπόκειται σ' αυτούς και να κρίνεται απ' αυτούς.
- Μία πολυεπίπεδη διάχυση των φαινομένων της διαφθοράς, που δεν γνωρίζει κομματικά ή κοινωνικά όρια και που τείνει, εδώ και χρόνια, να αποκτήσει χαρακτηριστικά πανδημίας. Αυτό έχει ως συνέπεια να υπονομεύονται βασικές ηθικές αρχές της εξουσίας και των κοινωνικών σχέσεων και έμμεσα να ωθείται ο κάθε πολίτης στο κυνήγι του πρόσκαιρου, ακόμα και άνομου, πλουτισμού.

Σε πείσμα, όμως, ενός ναρκοθετημένου περιβάλλοντος, η σύγχρονη ελληνική επιχείρηση έχει επιδείξει αξιοθαύμαστο δυναμισμό, τόλμη και υπευθυνότητα. Το Κράτος διαπραγματεύεται μικροπολιτικά και ατέρμονα τις αλλαγές που οι άλλοι εταίροι μας –παλαιοί και νέοι– στην Ε.Ε. με μεγάλη ταχύτητα είτε έχουν ήδη υλοποιήσει είτε σπεύδουν να υλοποιήσουν.

Σε αντίθεση, η ελληνική επιχείρηση παρέκαμψε τη γραφειοκρατία, προσέλκυσε τεράστια ξένα κεφάλαια, προχώρησε σε επενδύσεις, δημιούργησε παραγωγικές θέσεις εργασίας, ξεπέρασε τα ελληνικά σύνορα αποκτώντας υπολογίσιμη παρουσία στη Ν.Α. Ευρώπη και οικειοθελώς υιοθέτησε δικούς της κώδικες κοινωνικής ευθύνης.

Στην πράξη, τα τελευταία χρόνια υποσκέλισε το κράτος, αναλαμβάνοντας *de facto* τον ρόλο του κύριου μοχλού ανάπτυξης και αλλαγής.

Είναι προφανές ότι στη σημερινή οικονομική συγκυρία, οι επενδυτικές πρωτοβουλίες, ο σχηματισμός διεθνών συμμαχιών, οι τολμηρές διασυνοριακές επεκτάσεις, η δημιουργία κρίσιμου μεγέθους με τις εξαγορές και συγχωνεύσεις, αναζωπυρώνουν το επιχειρηματικό και οικονομικό ενδιαφέρον –εγχώριο και διεθνές– για πρωτοβουλίες και συνεισφέρουν πρωταγωνιστικά στην αναπτυξιακή προσπάθεια. Με τη δράση τους, οι Ελληνικές επιχειρήσεις είναι εκείνες που διαμορφώνουν ένα πιο ελκυστικό και δυναμικό οικονομικό περιβάλλον και δημιουργούν την προσδοκία για ακόμη πιο θετικές εξελίξεις στο μέλλον.

Η σύγχρονη επιχειρηματική τάξη καταδεικνύει, έτσι, ότι στη σημερινή Ελλάδα δεν ταιριάζει, δεν αξίζει να παραμείνει ένα κράτος δημοσίων υπαλλήλων. Ήμασταν άλλοτε, και μπορούμε να ξαναγίνουμε, ένα έθνος επιχειρηματιών. Ως επιχειρηματίες, δεν αναζητούμε μόνο νέες αγορές. Διευρύνουμε τα ελληνικά σύνορα. Δεν πνιγόμαστε στη δική μας μιζέρια, ανακυκλώνοντας τα δικά μας ελλείμματα. Δημιουργούμε νέους ορίζοντες. Δεν επιδιώκουμε μόνο το ιδιωτικό κέρδος. Υπηρετούμε και το συνολικό κοινωνικό συμφέρον. Αυτό που μας λείπει είναι η δημιουργία και στην Ελλάδα εκείνου του κλίματος που διεκδίκησαν και απέκτησαν όλοι οι Ευρωπαίοι επιχειρηματίες, σε χώρες με οξύτερη συνείδηση των προκλήσεων του μέλλοντος. Έχουμε αποδείξει,

εξάλλου, πως όταν βρίσκουμε το κατάλληλο περιβάλλον φεύγουμε μπροστά, επιδεικνύοντας υγιή δυναμισμό, καινοτόμα δημιουργικότητα και αυξημένο αίσθημα κοινωνικής ευθύνης.

Κυρίες και κύριοι,

Είναι σαφές ότι ο τόπος μας βρίσκεται σε μία κρίσιμη καμπή: ή θα εκσυγχρονιστούμε ή θα περιθωριοποιηθούμε. Τα ευίωνα σημάδια υπάρχουν. Χρειαζόμαστε, όμως, κάτι περισσότερο. Να κοιτάξουμε πιο μπροστά. Να κινηθούμε πιο τολμηρά. Χρειάζεται να σπάσουμε τον φαύλο κύκλο όπου ο φόβος του μικροπολιτικού κόστους καταδικάζει τα κόμματα σε μειοδοσία ουσιαστικών μεταρρυθμίσεων και πλειοδοσία επιδερμικών παροχών και τον τόπο σε στασιμότητα. Χρειάζεται η κοινωνία να κάνει τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις δικό της κτήμα. Τις φοβόμαστε και τις απωθούμε γιατί νομίζουμε ότι θα χάσουμε. Οχυρωνόμαστε έτσι στο παρελθόν από φόβο του μέλλοντος. Πρέπει να σπάσουμε αυτόν το φαύλο κύκλο που δημιουργούν η μεταρρυθμιστική φοβία της κοινής γνώμης και η μεταρρυθμιστική ατολμία των κομμάτων.

Σήμερα, λοιπόν, εναπόκειται στην κοινωνία των ενεργών πολιτών να προωθήσει την αναγκαία μεταρρυθμιστική μάχη απαλλάσσοντας τον τόπο από την αδυσώπητη διαπλοκή του κρατικού παρεμβατισμού, της κομματικοποίησης και της συνεπακόλουθης διαφθοράς. Αυτό, το θανάσιμο για την πρόοδο πλέγμα, είναι που δεν επιτρέπει στις σύγχρονες, υγιείς και ζωντανές δυνάμεις αυτού του τόπου να συνεισφέρουν στην κοινή μας προσπάθεια, στο κοινό μας μέλλον, αυτά που πρέπει, θέλουν και μπορούν. Αυτό το ανασταλτικό πλέγμα είναι που στρέφει τον κάθε αυτοδύναμο και ικανό πολίτη από την προσπάθεια στη μεμψιμοιρία, από την κατάκτηση στην πελατειακή απαίτηση, από τη συλλογικότητα στον συντεχνιασμό.

Σήμερα, η σύμβαση της κομματικής συναίνεσης έχει καταστεί άλλοθι αδράνειας και απραξίας. Ο επιχειρηματικός κόσμος δεν έχει αυτήν την πολυτέλεια. Ζει και αναπτύσσεται με τη δημιουργική πόλωση του έντονου ανταγωνισμού για την κατάκτηση της προτίμησης των καταναλωτών. Σχεδιάζει με μακροπρόθεσμους στόχους και όχι με κοντόφθαλμες σκοπιμότητες. Μέσα από την «πόλωση» αυτή των ανταγωνιστικών επιχειρήσεων παράγεται, τελικά, η πρόοδος και αναδύεται η ίδια η ανάγκη της πρωτοβουλίας. Στις επιχειρήσεις όποιος δεν ανανεώνεται, παρακμάζει. Όποιος δεν ανταποκρίνεται στην ανάγκη της αλλαγής είναι καταδικασμένος.

Στο πολιτικό σύστημα, που με πρόσχημα το δημόσιο συμφέρον, δεν εννοεί να εκχωρήσει τα κρατικό-κομματικά προνόμιά του, η σύγχρονη επιχείρηση απαντά παραδίδοντας τον έλεγχο στους επαγγελματίες μάντζερ, διότι αυτό απαιτεί η σύγχρονη οικονομία. Στην κρατική αδράνεια, αντιπαραθέτει τολμηρές μεταλλαγές. Στην αδιαφάνεια, απολογισμό και εταιρική διακυβέρνηση. Στη στασιμότητα του κρατικού γιγαντισμού, ευελιξία και

τολμηρές τομές. Στα ευχολόγια και στις υποσχέσεις, σχεδιασμό, πρόγραμμα και στοχοθέτηση.

Ο επιχειρηματικός κόσμος, εξάλλου, δεν είναι ξεκομμένος από την κοινωνία – ούτε λειτουργεί ερήμην της. Στην πράξη, μάλιστα, ίσως, να μην διαφέρουν και τόσο οι πολιτικοί και οι επιχειρηματίες. Τι απαιτεί η κοινωνία από τη σύγχρονη διακυβέρνηση; Πρωτίστως, αποφασιστικότητα και αποτελεσματικότητα. Τι προσδιορίζει έναν επιχειρηματία; Οι αποφάσεις που παίρνει και τα αποτελέσματα που επιτυγχάνει. Ποιος κρίνει μία κυβέρνηση; Η κοινή γνώμη, ο λαός, καθημερινά και με την ψήφο του κάθε τέσσερα χρόνια. Ποιος κρίνει μία επιχείρηση; Η αγορά, δηλαδή η κοινή γνώμη των καταναλωτών –καθημερινά, και μάλιστα χωρίς τα περιθώρια μίας τετραετίας. Ο πολίτης ψηφίζει κάθε τέσσερα χρόνια τους πολιτικούς, ο καταναλωτής «ψηφίζει» κάθε μέρα τις επιχειρήσεις επιλέγοντας τα προϊόντα τους και τις υπηρεσίες τους. Και οι μεν και οι δε κρινόμαστε από την κοινωνία.

Κυρίες και κύριοι,

Σε κάθε κοινωνία υπάρχουν λόγοι απογοήτευσης και με τον ιδιωτικό και με τον δημόσιο τομέα. Στον 21^ο αιώνα χρειαζόμαστε μία φιλοσοφία που να ξεπερνά τόσο τον άγριο καπιταλισμό του 19^{ου} αιώνα όσο και τον αδιέξοδο και ελλειμματικό κρατισμό του 20^{ου} και να εγγυάται τη λειτουργία ενός συστήματος με ταχεία οικονομική ανάπτυξη και κοινωνική συνοχή. Οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι ο ιδιωτικός τομέας δικαιώνεται όταν υπηρετεί όχι μόνο το ατομικό κέρδος, αλλά και το κοινωνικό συμφέρον. Και ο δημόσιος τομέας υπάρχει για να λειτουργεί όχι σε όφελος μίας κρατικοκομματικής νομενκλατούρας, αλλά σε όφελος των πολιτών.

Σε μία ισορροπημένη κοινωνία και οι δύο τομείς πρέπει να συνυπάρχουν, αλληλοσυμπληρωνόμενοι. Οι απαιτήσεις των καιρών υποβάλλουν την ανάγκη ενός αξιόμαχου ιδιωτικού τομέα και ενός αναβαθμισμένου δημόσιου τομέα. Ο επιχειρηματικός κόσμος έχει αναδεχθεί έμπρακτα την πρόκληση της προσαρμογής και του εκσυγχρονισμού του, δημιουργώντας νέους αναπτυξιακούς όρους και νέα οικονομικά σύνορα για τον τόπο. Το πολιτικό σύστημα είναι αυτό που έχει μείνει πίσω.

Ο επιχειρηματικός κόσμος στηρίζει και μπορεί να συμβάλλει καθοριστικά στην αλλαγή, προσφέροντας μεθόδους εργασίας, οργάνωσης και σχεδιασμού ως πρότυπα. Αυτό γίνεται στο εξωτερικό, είναι εφικτό και πρέπει να γίνει και στον τόπο μας. Η επιχειρηματική τάξη μπορεί να εισφέρει στην κάλυψη του ελλείμματος που δημιουργεί η αδυναμία του πολιτικού κόσμου να ανταποκριθεί έγκαιρα στα ερωτήματα της κοινωνίας για το μέλλον. Δεν μπορεί, όμως, να επιφέρει την αλλαγή από μόνη της.

Μαζί πρέπει πλέον να μάθουμε να αντιμετωπίζουμε το κοινό μας μέλλον ως δημιουργική πρόκληση –και όχι ως προκαταβολική απειλή. Μαζί πρέπει να δεχτούμε ότι η κοινωνική σιγουριά και η συλλογική ελπίδα δεν προσφέρονται

πια σε κομματικές συσκευασίες. Μπορούν να δημιουργηθούν μόνο μέσα από την αυτοδέσμευση της κοινωνίας, των κοινωνικών εταίρων και φορέων, των δυνάμεων εργασίας, σε μία κοινή στρατηγική αλλαγής, σε μία ουσιαστική και ριζοσπαστική κοινωνική συναίνεση που θα δίδει έμφαση στη συνεργασία, στην αλλαγή, στην πρόοδο.

Η θέση μας στην Ευρώπη, οι ευκαιρίες που ανοίγονται γύρω μας, τα μέχρι τώρα επιτεύγματά μας, η ζωντάνια της οικονομίας μας, δείχνει ότι μπορούμε να διεκδικήσουμε περισσότερα –αρκεί να αποδεσμευτούμε από τα δεσμά της κομματικοκρατίας και του κρατισμού, να θέσουμε όλοι μαζί ψηλά τον αναπτυξιακό πήχη και να προσδώσουμε στην επιχειρηματικότητα, τους κοινωνικούς εταίρους, στην κοινωνία των ενεργών πολιτών τον ρόλο που πραγματικά τους αξίζει.

Αυτή είναι η στρατηγική που προτείνουμε. Αυτή είναι η ευκαιρία που μας δίνεται. Αυτή είναι η στιγμή για να προχωρήσουμε.

Σας ευχαριστώ.